MOHAMED HANAPI ABD MANAF

lwn.

HASNAN NAZI & SATU LAGI

MAHKAMAH TINGGI MALAYA, KUANTAN
HELILIAH YUSOF H
[RAYUAN SIVIL NO: 12-14-2000]
18 MEI 2004

GANTIRUGI: *Kuantum - Rayuan terhadap kuantum - Penaksiran kuantum gantirugi am untuk responden pertama - Kehilangan pendapatan masa hadapan - Sama ada hakim mahkamah sesyen telah gagal mentafsirkan s. 28A(2)(c)(ii) Akta Undang-undang Sivil 1956 - Sama ada awad kepada isteri responden pertama patut dibatalkan - Sama ada jumlah yang ditetapkan mengenai butiran dalam gantirugi am keterlaluan - Sama ada responden pertama berhak membuat tuntutan bagi kecederaan kepala - Akta Undang-undang Sivil 1956, s. 28A(2)(c)(ii), (iii)*

AKTA UNDANG-UNDANG SIVIL: *Gantirugi - Kecederaan peribadi - Kuantum - Penaksiran kuantum gantirugi am untuk responden pertama - Kehilangan pendapatan masa hadapan - Sama ada hakim mahkamah sesyen telah gagal mentafsirkan s. 28A(2)(c)(ii) Akta Undang-undang Sivil 1956 - Akta Undang-undang Sivil 1956, s. 28A(2)(c)(ii), (iii)*

Ini adalah rayuan perayu terhadap soal kuantum yang telah diawadkan oleh hakim mahkamah sesyen kepada kedua-dua responden berhubung dengan satu kemalangan yang berlaku ke atas responden pertama, di mana perayu telah ditetapkan sebagai 100% cuai dan bertanggungjawab. Perayu mendakwa bahawa hakim mahkamah sesyen telah gagal dari segi undang-undang untuk mentafsirkan peruntukan yang terdapat di dalam Akta Undang-undang Sivil 1956 ('Akta'), iaitu s. 28A(2)(c)(ii), berkenaan kehilangan pendapatan bagi responden pertama. Adalah nyata bahawa selepas kemalangan itu dan setelah pulih, responden pertama telah diambil balik bekerja dan apa yang dipertikaikan ialan cara "earnings" itu dihitung. Perayu berhujah bahawa kehilangan "future earnings" adalah bukan RM672,000 tetapi, selepas dihitung dengan betul, hanya RM103,500.

Perayu juga menghujah bahawa jumlah RM16,800 yang diawad kepada responden kedua (isteri responden pertama) harus dibatal berlandaskan premis bahawa tiada keterangan diberi oleh doktor atau pakar perubatan bahawa responden pertama perlukan penjagaan yang mengakibatkan cuti tanpa gaji. Perayu juga mengemukakan soal sama ada apa yang telah ditetap oleh hakim mahkamah sesyen mengenai butir-butir lain di dalam gantirugi am responden keterlaluan. Isu ini dipertimbang sekali dengan rayuan balas di mana hakim mahkamah sesyen tidak memberi apa-apa awad berhubung dengan tuntutan kecederaan di kepala yang dikatakan ditanggung oleh responden pertama.

Diputuskan:

[1] Mahkamah Tinggi ini, di peringkat rayuan, mengambil kira peruntukan s. 28A(2)(c)(ii) dan (iii) Akta dengan khusus "the court shall not take into account any prospect of the earnings as aforesaid being increased at some time in the future" dan juga bahawa "any dimunition of any such amount as aforesaid by such sum as is proved or admitted to be the living expenses of the plaintiff at the time when he was injured". (ms 74 c-d)

[1a] Didapati apa yang menjadi isu ialah sama ada responden pertama boleh menuntut "loss of future earnings" dan "loss of future earning capacity". Pada keseluruhan dari segi fakta kes, diputuskan bahawa tiada risiko bahawa responden pertama tidak dapat memperolehi sebarang jawatan iaitu tiada "real or substantial risk" bahawa responden pertama kehilangan jawatan yang dijawat sebelumnya. Responden pertama ada mengemukakan saksi yang menyatakan beliau tidak secekap jika dibandingkan keadaannya sebelum dan selepas kemalangan yang menimpanya. Walau bagaimanapun, beliau telah diambil semula bekerja dan majikannya telah memberinya jawatan setelah dirawat. Berasaskan kes-kes yang relevan dan tanpa apa-apa hujahan mengenai "multiplicand" dari perayu, awad untuk kehilangan pendapatan berjumlah RM672,000 adalah digantikan dengan awad berjumlah RM103,500. (ms 75 f-g & 76 c-f)

[2] Mengenai jumlah RM16,800 yang diawad kepada responden kedua, kenyataan mengenai kecederaan yang ditanggung oleh responden pertama terbukti dan hakim mahkamah sesyen telah menerima kenyataan isteri bahawa beliau telah antara lain menolak tawaran satu jawatan dari Smith International di tangga gaji yang lebih dari RM700 yang diterima di jawatannya di Syarikat Sri Chukai. Hakim mahkamah sesyen telah membuat ketetapan fakta untuk menerima kenyataan itu, dan dengan itu, hujahan perayu ditolak dan jumlah RM16,800 yang diberi dikekalkan. (ms 76 g-h & 78 c)

[3] Berhubung dengan jumlah yang ditetapkan oleh hakim mahkamah sesyen mengenai butiran dalam gantirugi am, jika diteliti alasan penghakiman hakim mahkamah sesyen, beliau telah memberi pertimbangan mengenai jumlah-jumlah dengan berpandukan kes-kes. Alasan yang diberi tidak menunjukkan bahawa penilaian atau taksiran itu terkeluar dari "discernible trend", dan Mahkamah Tinggi ini tidak membuat apa-apa gantian mengenai jumlah yang telah ditetapkan bagi butiran 1, 2, 3, 4 dan 6 di bawah tajuk "Gantirugi Am". (ms 78 c-e)

[3a] Berhubung dengan kecederaan kepala responden pertama, Mahkamah Tinggi menerima laporan pakar othopedik akan tetapi selepas keputusan itu diberi di peringkat rayuan didapati mahkamah ini mungkin terkhilaf dari segi "quantum". Didapati jika dinilai semula, "trend" kes-kes menunjukkan jumlah yang diberi tidak wajar melambung ke RM85,000. Dengan itu, RM85,000 dikurangkan ke jumlah yang lebih munasabah iaitu RM6,000 sebagaimana dihujahkan oleh perayu. (ms 79 b-c)

[Diperintah sedemikian.]

Kes-kes yang dirujuk:

Cunningham Harrison & Anor [1973] 3 All ER 463 ***(diikuti)***
Hardwick v. Hudson & Anor [1999] 3 All ER 426 ***(diikuti)***
Lai Chi Kay & Ors v. Lee Kuo Shin [1981] 2 MLJ 167 ***(dibezakan)***
Moeliker v. Reyrolle & Co Ltd [1977] 1 All ER 9 ***(dirujuk)***
Ngooi Ku Siong & Anor v. Aidi Abdullah [1984] 2 CLJ 163; [1984] 1 CLJ (Rep) 294 FC ***(dirujuk)***
Smith v. Manchester Corporation [1974] 17 KIR 1 ***(dirujuk)***
Tan Cheong Poh & Anor v. Teow Ah Keow [1996] 3 CLJ 665 CA ***(dirujuk)***
Tan Kim Chuan & Anor v. Chandu Nair [1991] 1 CLJ 682; [1991] 1 CLJ (Rep) 441 SC ***(dirujuk)***

Perundangan yang dirujuk:

Civil Law Act 1956, s. 28A(2)(c)(ii), (iii)

Bagi pihak perayu/defendan - R Sarengapani; T/n Vendargon & Partners
Bagi pihak responden/plaintif - Dato' Mahindar; T/n Mahindar & Co

Dilaporkan oleh Suresh Nathan

a

PENGHAKIMAN

Heliliah Yusof H:

Rayuan ini adalah terhadap soal kuantum yang telah diawadkan di dalam keputusan Hakim Mahkamah Sesyen yang bertarikh 12 April 2000. Terdapat juga rayuan balas berbangkit dari rayuan tersebut. Bagi memudahkan rujukan bahagian penghakiman yang relevan dan juga dipertikaikan ialah berikut:

b

GANTIRUGI AM

c

1. Kehilangan pendapatan untuk 16 tahun pada RM3,500.00 sebulan	RM672,000.00
2. Fracture neck of humerus	RM 15,000.00
3. Fracture of shaft of humerus	RM 15,000.00
4. Fracture of calcaneum process of (R) ulna	RM 8,000.00
5. Fracture of neck of (L) talus chip fracture Right talus dislocation of subtalar joint And residual effect	RM 70,000.00
6. Fracture of Third and Fourth metacarpal Bones of left hand	RM 10,000.00
7. Multiple lacerations wound on forehead, ( ) forearm and (L) Lower leg	RM 15,000.00
8. Permanent scars on (R) eyebrow, (R) shoulder (R) arm and keloid, (R) elbow, ankle	RM 15.000.00
	RM820,000.00
	==========

d

e

f

g

DAN TUNTUTAN atas kos penjagaan di tolak.

DAN SETERUSNYA ADALAH DIHAKIMI bahawa Defendan hendaklah membayar kepada Plaintif Kedua wang sejumlah RM16,800.00 sebagai gantirugi khas untuk kehilangan pendapatan.

h

Terdapat dua plaintif/responden dalam rayuan ini dan telah ditetapkan bahawa defendan 100% cuai dan bertanggungjawab atas kemalangan. Pada keseluruhan apa yang dipertikaikan dalam rayuan ini adalah awad yang telah ditaksirkan di bawah tajuk gantirugi am.

i

Memorandum Rayuan (MR) menjelaskan dasar alasan yang berikut:

1. Puan Hakim yang bijaksana gagal dari segi undang-undang untuk mentafsirkan peruntukan yang terdapat di dalam Akta Undang-Undang Sivil 1956 (iaitu, Seksyen 28A(2)(c)(ii)) berkenaan kehilangan pendapatan bagi Plaintif Pertama (Responden Pertama).

2. Puan Hakim yang bijaksana tersilap dari segi undang-undang dan fakta apabila mengawardkan kehilangan pendapatan pada kadar RM3,500.00 sebulan walaupun Plaintif Pertama (Responden Pertama) dapat bekerja semula dan mendapat pendapatan yang berlebihan.

3. Puan Hakim yang bijaksana gagal dari segi undang-undang dan fakta dengan tidak mengambil-kira perbelanjaan sendiri Plaintif Pertama (Responden Pertama) sebelum membuat keputusan berkaitan dengan kehilangan pendapatan beliau.

4. Puan Hakim yang bijaksana gagal dari segi undang-undang dan fakta dengan membenarkan kehilangan pendapatan bagi Plaintif Kedua (Responden Kedua) walaupun tiada keterangan untuk menyokongnya dan adalah tidak munasabah dan terlalu "remote".

5. Puan Hakim yang bijaksana gagal dari segi undang-undang dan fakta dengan memberi jumlah-jumlah yang terlalu tinggi berkenaan dengan kecederaan seperti dinyatakan di dalam gantirugi am Plaintif Pertama (Responden Pertama).

Di samping itu perenggan 4 (MR) juga menyatakan:

4. Puan Hakim yang bijaksana gagal dari segi undang-undang dan fakta dengan membenarkan kehilangan pendapatan bagi Plaintif Kedua (Responden Kedua) walaupun tiada keterangan untuk menyokongnya dan adalah tidak munasabah dan terlalu "remote".

Dengan itu jumlah RM820,000 yang diawadkan sebagai gantirugi am dipertikaikan dan jumlah RM16,800 yang diawadkan bagi responden/plaintif kedua (isteri plaintif pertama) juga menjadi isu. Rayuan balas responden/plaintif ialah mengenai tuntutan di atas kecederaan-kecederaan di kepala (yang telah ditolak). Selain daripada itu didapati hujahan peguam bagi pihak responden/ plaintif hanya mengulangi isu tidak lain tidak bukan soal kekurangan amaun seolah-olah tidak ada isu lain yang penting.

Alasan rayuan perayu/defendan yang utama ialah pemakaian Akta Undang-Undang Sivil 1956. Ada kemungkinan perkara ini menjadi terlepas pandang oleh kerana jika diteliti Rekod Rayuan (RR) di muka 43 aspek ini hanya disentuh secara tersirat di mana ada disebutkan bahawa kehilangan pendapatan ialah bagi tempoh 16 tahun.

Khususnya peguam bagi pihak perayu/defendan menghujahkan bahawa:

1. Kemalangan berlaku pada 20.11.1987 (iaitu selepas pindaan kepada akta Sivil Undang-Undang 1956 pada tahun 1984 (post amendment of 1984 applies).

2. Pada kemalangan responden Pertama (Plaintif Pertama) berumur 27 tahun.

3. Pada masa kemalangan Responden Pertama bekerja sebagai seorang "Marketing Officer" dengan Arab Malaysian Finance Berhad (AMFB) Cawangan Kemaman dengan pendapatan sebanyak RM1,000 sehingga RM1,500 (walaupun tiada keterangan dokumen ditunjukkan).

4. Selepas kemalangan, Responden Pertama telah kembali bekerja dengan AMFB pada bulan Januari 1989 dan pada 1.4.1994 ditukarkan ke Ibu Pejabat di Kuala Lumpur dan bekerja di situ sehingga tarikh memberi keterangan. Pada masa itu tahun 1997 gaji beliau adalah RM1,750.00 (muka surat 25 RR perenggan C-D dan muka surat 123 RR). Selanjutnya berkhidmat dengan Asia Unit Trusts Berhad sebagai jurujual atas komisyen.

Fakta di atas melibatkan isu mengenai peruntukan s. 28A(2)(c)(ii) dan (iii). Peruntukan-peruntukan tersebut ialah:

28A Damages in respect of personal injury

(1) ...

(2) In assessing damages under this section:

...

(c) in awarding damages for loss of future earnings the Court shall take into account:

(i) ...

(ii) Only the amount relating to his earnings as aforesaid at the time when he was injured and the Court shall not take into account any prospect of the earnings as aforesaid being increased at some time in the future;

(iii) Any diminution of any such amount as aforesaid by such sum as it proved or admitted to be the living expenses of the plaintiff at the time when he was injured;

(d) In assessing damages for loss of future earnings the Court shall take into account that:

(i) In the case of a person who was of the age of thirty years or below at the time when he was injured, the number of years' purchase shall be 16; and

(ii) ...

Kenyataan responden/plaintif pertama menunjukkan dia telah bekerja di Arab-Malaysia Finance Bhd (AMFB) mulai Jun 1989 di Kemaman, Kuantan dan pada 1 April 1994 ditukarkan ke Ibu Pejabat sehingga Ogos 1997. Plaintif menghujahkan gajinya tidak dinaikkan selama lima tahun dan memperakui bahawa sebelum kemalangan gajinya adalah RM1,500. Hanya dalam satu tahun berakhir iaitu 1997 beliau telah dibayar RM1,750 dengan kenaikan gaji RM250. Responden/plaintif pertama juga memperakui bahawa dia berhenti dari AMFB pada September 1997 dan menyatakan bahawa majikannya tidak suruh dia berhenti tetapi ia merasa malu bahawa sebagai seorang pegawai kanan pendapatannya masih kecil. Selepas berhenti bekerja daripada AMFB dia telah bekerja dengan Asia Unit Trust di mana gajinya adalah RM1,200 hingga 1,500 dalam bentuk komisen.

Berasaskan keterangan di atas peguam perayu/defendan menghujahkan berikut:

2. Dengan merujuk kepada prinsip-prinsip yang dinyatakan di dalam kes-kes tersebut adalah jelas bahawa hanya gaji pada tarikh kemalangan diambilkira dan bukannya gaji yang akan dibayar pada masa hadapan (Seksyen 28A(2)(c)(ii) CLA).

3. Puan Hakim Mahkamah Sesyen tersilap apabila mengambilkira jumlah RM3,500.00 sebulan sebagai kehilangan pendapatan seperti dinyatakan di dalam Alasan Penghakimannya (muka surat 61 RR perenggan D hingga E dan muka surat 64 RR perenggan C hingga D). (Juga m.s. 39 RR item No.5).

4. Puan Hakim Mahkamah Sesyen juga tersilap dari segi undang-undang dengan tidak menempukan perhatian dan interpretasi kepada Seksyen 28A(2) CLA yang terpakai kepada Responden Pertama jika alasan-alasan penghakimannya dirujuk (muka surat 61 hingga 65 RR).

5. Oleh itu pendapatan Responden Pertama pada tarikh kemalangan boleh dikatakan adalah sebanyak RM1,500.00 (m.s. 25 RR perenggan C).

Berikutan dengan itu prinsip yang terpakai ialah "The plaintiff must be receiving earnings by his own labour or other gainful activity before he was injured". Dalam kes *Tan Kim Chuan & Anor v. Chandu Nair* [1991] 1 CLJ 682; [1991] 1 CLJ (Rep) 441 Abdul Hamid Omar LP (as he was then) menjelas antara lain:

> It is abundantly clear that the legislature, in its own wisdom, decided that an injured person ought not to get any damages in a claim either for loss of future earnings or loss of earning capacity unless before the accident (at the date of the accident) he was in fact receiving earnings. To hold otherwise would mean that the Court is creating law to provide of something which clearly the legislature has no intention to do. We feel that our legislature has enacted exhaustively and exclusively.

Isu yang dipertikaikan ialah mengenai "loss of future earnings" semasa kemalangan berlaku responden/plaintif pertama berumur 27 tahun (iaitu pada tahun 20 November 1987 dan dengan itu peguam menghujahkan bahawa mengikut peruntukan s. 28A(2)(d) CLA 1956 "Multiplier" yang mesti terpakai ialah 16 tahun.

Sebelum pada tarikh kemalangan plaintif bergaji RM1,500 (RR para C ms 25). Selepas kemalangan berlaku responden/plaintif dikatakan memperolehi gaji RM1750. Beliau ditukarkan ke Ibu Pejabat pada 1 April 1994 sehingga ke tarikh perbicaraan. Kemudian beliau meletak jawatan dan semasa itu gajinya adalah RM1,750 sebulan. Mengikut kenyataan beliau sendiri pilih untuk meletakkan jawatan.

Adalah nyata bahawa selepas kemalangan itu dan setelah pulih responden/plaintif pertama telah diambil balik bekerja, apa yang dipertikaikan ialah cara "earnings" itu dihitung (calculate). Seksyen 28A(2)(c) menyatakan:

> (c) in awarding damages for loss of future earnings the Court shall take into account:
>
> (i) ...
>
> (ii) only the amount relating to his earnings as aforesaid at the time when he was injured and the Court shall not take into account any prospect of the earnings as aforesaid being increased at some time in the future.

Prinsip kedua

"To determine the actual earnings the monthly salary allowances if any and the employer's contribution to EPF is to be taken into account. From the actual earnings, income tax payable and living expenses are to be deducted."

Mengikut hujahan peguam perayu/defendan, responden/plaintiff pertama sendiri memperakui bahawa "living expenses" beliau adalah RM1,000, iaitu mengikut pernyataan responden. Plaintif pertama sendiri. Hanya satu tahun terakhir sebelum kemalangan responden/plaintif menyatakan beliau dibayar RM1,750 oleh majikan AMFB. Hujahan ini didapati boleh diterima di sini "living expenses" merupakan "living expenses" yang telah diperakui sendiri (admitted).

Dengan itu hujahan peguam perayu/defendan bahawa kehilangan "future earnings" adalah berasaskan seperti berikut:

3. The First Plaintiff informed the trial Court his living expenses were RM1,000.00 per month (paragraph C of page 26 Record of Appeal). Therefore the damages to be assessed are as follow (for 16 years x 12 = 192 months)

(a) From November, 1987 until January, 1989 (date of accident to date of resume work)

Multiplicand	–	RM1,500.00
Less: 1/3 living expenses (as working)	–	RM 500.00

RM1,000.00 x 15 months

= RM15,000.00

(b) From February 1989 (balance years, ie, 192 months) less 15 months = 177 months

Multiplicand	–	RM 1,500.00
Less: RM1,000.00 living (expenses as per Plaintiff's evidence in Court)	=	RM 500.00 x 177 months = RM 88,500.00
Total:	=	RM103.500.00

Seperti dinyatakan di atas jelas tiada keterangan kenapa peruntukan Akta 1956 itu telah tidak dipakai. Di dalam hujahan bertulis peguam bagi pihak responden/plaintif menyatakan:

The Appellants say that this award is against Section 28A(2)(c) (ii) of the Civil Law Act.

I submit that this section does not apply to the facts in our case. The issue of 'any prospects of the earnings as aforesaid being increased at some time in the future is not an issue'.

The issue was that as a result of his injury his earning capacity was reduced. The relevant pages of my submissions are missing from the Appeal Record. I produce and annexe hereto a photocopy of my Submission in this respect, marked as A, B, and C.

The loss of earning capacity has been pleaded at paragraph 3 of page 7 of the Rekod Rayuan.

> There is no issue of prospects here in our case. There is Loss of earnings, loss of earning capacity and Loss of promotional prospects and losses of EPF. The evidence was to what degree and amount was the loss of earning capacity.

Peguam responden/plaintif ada merujuk kepada kes *Tan Cheong Poh & Anor v. Teow Ah Keow* [1996] 3 CLJ 665 CA. Kes ini didapati tidak terpakai oleh kerana di ms 667 kes itu Mahkamah Rayuan dalam kes itu telah memutuskan CLA 1956 berkuatkuasa pada 1 Oktober 1984 iaitu selepas berlakunya kemalangan dan tindakan yang dimulakan. Dengan itu hujahan bahawa CLA 1956 tidak terpakai ditolak.

Didapati photocopy yang dikatakan terlampir tiada dilampirkan dan tiada hujahan substantif yang dikemukakan. Dengan itu Mahkamah Tinggi ini di peringkat rayuan mengambil kira peruntukan s. 28A(2)(c)(ii) dengan khusus "the court shall not take into account any prospect of the earnings as aforesaid being increased at some time in the future" dan juga bahawa "any diminution of any such amount as aforesaid by such sum as is proved or admitted to be the living expenses of the plaintiff at the time when he was injured;"

Didapati di sini awad RM672,000 yang disoalkan bukan berasaskan kepada soalan mahkamah tidak mempersetuju adanya "loss of future earnings" tetapi soal apa yang harus diambil kira dalam "loss of future earnings" di mana responden/plaintif ada membuat perbandingan dengan rakan-rakannya yang dikatakan telah dinaikkan pangkat. Beliau juga mengatakan dengan apa yang disebutkan sebagai kemungkinan sahaja bahawa sekiranya kemalangan tidak berlaku beliau akan memperolehi gaji yang lebih dan taraf beliau akan ditingkatkan lagi. Namun demikian setelah beliau pulih beliau telah diambil balik bekerja. Beliau sendiri yang berhenti kerana dikatakan berasa malu.

Perbezaan di antara "loss of future earnings" dan "loss of earning capacity" adalah seperti dijelaskan di dalam kes *Ngooi Ku Siong & Anor v. Aidi Abdullah* [1984] 2 CLJ 163; [1984] 1 CLJ (Rep) 294 seperti berikut:

> Future loss of earnings or loss of prospective earnings are awarded for real assessable loss ie, loss that is capable of assessment at the date of trial. It must be proved by evidence and not by mere speculation. In the absence of such evidence if the Court is satisfied that the plaintiff has suffered loss of earnings capacity, he will be awarded a sum as part of general damages for his disability suffered as a result of the injuries sustained instead of compensation for loss of future earnings. It arises where there is a residual risk that the plaintiff might be thrown out of work altogether at some future date. The risk must be real not speculative or fanciful.

Dalam kes *Smith v. Manchester Corporation* [1974] 17 KIR 1 Scarman LJ menjelaskan:

> Loss of future earnings or future earning capacity is usually compounded of two elements. The first is when a victim of an accident finds that he or she can, as a result of the accident, no longer earn his or her pre-accident rate of earnings. In such a case there is an existing reduction in earning capacity which can be calculated as an annual sum. It is then perfectly possible to form a view as to the working life of the plaintiff and, taking the usual contingencies into account, to apply to that annual sum of loss of earnings, a figure which is considered to be the appropriate number of years' purchase in order to reach a capital figure.
>
> The second element in this type of loss is the weakening of the plaintiff's competitive position in the open labour market: that is to say, should the plaintiff lose her current employment, what are her chances of obtaining comparable employment in the open labour market? The evidence here is plain – that, in the event (which one hopes will never materialize) of her losing her employment which Manchester Corporation she, with a stiff shoulder and a disabled right arm, is going to have to compete in the domestic labour market with women who are physically fully able. This represents a serious weakening of her competitive position in the one market into which she can go to obtain employment. It is for that reason that it is quite wrong to describe this weakness as a 'possible' loss of earning capacity: it is an existing loss: she is already weakened to that extent, though fortunately she is protected for the time being against suffering any financial damage because she does not, at present, have to go into the labour market.

Didapati apa yang menjadi isu ialah sama ada responden/plaintif boleh menuntut "loss of future earnings" dan "loss of future earning capacity". Pada keseluruhan dari segi fakta kes di putuskan bahawa tiada risiko bahawa responden/plaintif tidak dapat memperolehi sebarang jawatan iaitu tiada "real" or "substantial risk" bahawa responden/plaintif kehilangan jawatan yang dijawat sebelumnya. Responden/plaintif ada mengemukakan saksi yang menyatakan beliau tidak secekap jika dibandingkan keadaannya sebelum dan selepas kemalangan yang menimpanya. Walau bagaimanapun beliau telah diambil semula bekerja dan majikannya telah memberinya jawatan setelah dirawat.

Di sini kes yang diambil kira juga ialah *Moeliker v. Reyrolle & Co. Ltd* [1977] 1 All ER 9, 15 - 17 di mana Browne LJ mengatakan:

a The consideration of this head of damages should be made in two stages. (1) Is there a 'substantial' or 'real' risk that a plaintiff will lose his present job at some time before the estimated end of his working life? (2) If there is (but not otherwise), the Court must assess and quantify the present value of the risk of the financial damage which the plaintiff will suffer if that risk materialises, having regard to the degree of the risk, the time when it may materialise, and b the factors, both favourable and unfavourable, which in a particular case will, or may, affect the plaintiff's chances of getting a job at all, or an equally well-paid job.

Berasaskan kes-kes di atas dan tanpa apa-apa hujahan mengenai multiplicand c dari peguam perayu awad untuk kehilangan pendapatan di butiran (1) berjumlah RM672,000 adalah digantikan seperti berikut:

(a) From November, 1987 until January, 1989
(date of accident to date of resume work)

Multiplicand – RM1,500.00

d

Less: 1/3 living expenses – RM 500.00
(as working)

RM1,000.00 x 15 months

= RM15,000.00

e

(c) From February 1989 (balance years, ie, 192 months) less 15 months = 177 months

Multiplicand – RM 1,500.00

Less: RM1,000.00 living = RM500.00 x 177 months
f expenses as per
Plaintiff's evidence in Court = RM 88,500.00

Total: = RM103.500.00

Seterusnya butiran yang dipertikaikan ialah jumlah RM16,800 yang diawad g kepada plaintif kedua. Pihak perayu/defendan menghujah awad itu harus dibatal berlandaskan premis bahawa tiada keterangan diberi oleh doktor atau pakar perubatan bahawa responden pertama perlukan penjagaan yang mengakibatkan cuti tanpa gaji. Tetapi kenyataan mengenai kecederaan yang ditanggung oleh responden/plaintif terbukti dan Hakim Mahkamah Sesyen menerima kenyataan h SP4 bahawa beliau telah antara lain menolak tawaran satu jawatan dari Smith International di tangga gaji yang lebih dari RM700 yang diterima di jawatannya di Syarikat Sri Chukai. Hakim Mahkamah Sesyen telah membuat ketetapan fakta untuk menerima kenyataan. Tiada hujahan yang lebih menyakinkan bahawa kenyataan itu tidak boleh dipercayai dan yang telah diterima oleh

i

Hakim Mahkamah Sesyen. Kes *Lai Chi Kay & Ors v. Lee Kuo Shin* [1981] 2 MLJ 167 tidak begitu sesuai untuk diterima di mana keputusannya ialah berdasarkan fakta dalam kes itu di mana perbelanjaan ibu Lai Chi Kay dituntut dan mahkamah di Singapura itu memutuskan:

> Held: (1) ...
>
> (2) in the present case, interest was not allowed based on the principle that interest should not be allowed when damages are awarded in running-down cases;
>
> (3) In the normal run of cases, a third party will have no direct remedy against the wrong-doer. In the present case there was no medical evidence that there was a need for the companionship of the mother for the rehabilitation of Lai. The claim for loss by the third and fourth plaintiffs was therefore not allowed:

Kes di hadapan saya melibatkan seorang isteri yang menjaga suaminya selama dua tahun. Di sini yang lebih wajar diterima pakai ialah apa yang telah diperhatikan oleh Lord Denning MR di dalam *Cunningham Harrison & Anor* [1973] 3 All ER 463 CA:

> It seems to me that when a husband is grievously injured – and is entitled to damages – then it is only right and just that, if his wife renders service to him, instead of a nurse, he should recover compensation for the value of the services that his wife has rendered. It should not be necessary to draw up a legal agreement for them. On recovering such an amount, the husband should hold it in trust for her and pay it over to her. She cannot herself sue the wrongdoer: see *Best v. Samuel Fox & Co Ltd;* but she has rendered services necessitated by the wrongdoing, and should be compensated for it. If she had given up paid work to look after him, he should clearly have been entitled to recover on her behalf, because the family income would have dropped by so much: see *Watson v. Port of London Authority* per Megaw J. Even though she had not been doing paid work but only domestic duties in the house, nevertheless all extra attendance on him certainly calls for compensation.

Coleman LJ dalam kes *Hardwick v. Hudson & Anor* [1999] 3 All ER 426, 434 juga menjelaskan pendekatan:

> In such cases the law extends the scope of compensation to the provision of gratuitous caring services no doubt, because, had those services been contractually provided by an outside nursing or other organization, the reasonable cost incurred would have been recoverable as damages, assuming the services to have been reasonably necessary for the physical well-being of the claimant, and because the services are likely to have been provided due to ties of relationship or friendship between the victim and the carer in circumstances in which, because of the environment of love and affection, the

a entering into of a formal contract would not normally be contemplated. The consideration that personal physical care can often be most effectively and economically provided by a family member or close friend, is also a strong reason for encouraging the saving of losses by this means.

It is, therefore, very appropriately the policy of the law to reflect these b considerations by enabling a victim to recover damages by way of recompense for the voluntary care, provided always that they are held by the claimant on trust for that person.

Dengan itu hujahan peguam perayu/defendan di tolak dan jumlah RM16,800 yang diberi dikekalkan. Hakim Mahkamah Sesyen telah menerima kenyataan c isteri dan Mahkamah Tinggi tidak nampak apa-apa sebab untuk memutus sebaliknya.

Isu yang ketiga merupakan soal sama ada apa yang telah ditetap oleh Hakim Mahkamah Sesyen mengenai butir-butir lain adalah berterlaluan. Isu ini dipertimbang sekali dengan rayuan balas di mana Hakim Mahkamah Sesyen d tidak memberi apa-apa awad berhubung dengan tuntutan kecederaan di kepala yang dikatakan ditanggung oleh responden/plaintif pertama.

Jika diteliti alasan penghakiman Hakim Mahkamah Sesyen beliau telah memberi pertimbangan mengenai jumlah-jumlah dengan berpandukan kes-kes. e Alasan yang diberi tidak menunjukkan bahawa penilaian atau taksiran itu terkeluar dari "discernible trend". Dengan itu Mahkamah Tinggi ini tidak membuat apa-apa gantian mengenai jumlah yang telah ditetapkan bagi butiran 1, 2, 3, 4 dan 6 di bawah tajuk Gantirugi Am (Plaintif 1) (ms 39 RR).

f Berhubung dengan "head injury" didapati peguam bagi pihak responden/plaintif merujuk kepada kenyataan SP1 Pakar Othopedik khususnya terhadap rumusan (conclusion). Di antara lain saksi ini ada menyatakan "Despite his mental recovery he has a permanent speech defect which has impediment for normal conversation. This has led to mental depression impaired ability to find correct word in speech" Pandangan (opinion) SP1 di senaraikan di dalam dokumen- g dokumen yang tidak dipersetujui. Bagi pihak perayu/defendan telah dihujahkan bahawa SP1 bukannya neurologist iaitu "a specialist in neurology concerning the nervous system and its disease". Dihujahkan bahawa pendapat SP1 hendaklah dipertimbangkan dengan berwaspada (caution). Dalam soal balas (RR ms 21) SP1 ada menyatakan "I am a spinal injuries expert (central part of h nervous system) in certain aspects". Walau bagaimanapun dalam soal semula ia menyatakan "I have given a clear observation. This has to be confirmed with various tests and that you have to refer to neurosurgeon."

i

Pihak perayu/defendan tidak pula mengemukakan saksi lain yang boleh menyangkal pandangan SP1. Walau bagaimana pun di akhir hujahan di peringkat rayuan di Mahkamah Tinggi peguam perayu/defendan akhirnya memperakui bahawa wajar diterima laporan awal (RR ms 115) di mana dikatakan adanya cerebral concussion dan menghujahkan hanya RM6,000 wajar diberi.

Mahkamah Tinggi menerima laporan SP1 akan tetapi selepas keputusan itu diberi di peringkat rayuan didapati mahkamah ini mungkin terkhilaf dari segi "quantum". Didapati jika dinilai semula trend kes-kes menunjukkan jumlah yang diberi tidak wajar melambung ke RM85,000 dan dengan itu dengan rendah diri berpendapat wajar RM85,000 dikurangkan ke jumlah yang lebih munasabah iaitu RM6,000 sebagaimana dihujahkan oleh peguam perayu/ defendan.